

Sygn. akt II Cz 489/15

POSTANOWIENIE

K., dnia 14 września 2015 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu, II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Henryk Haak

Sędziowie: SSO Paweł Szwedowski-spr.

SSO Marian Raszewski

po rozpoznaniu w dniu 14 września 2015 r. w Kaliszu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy egzekucyjnej z wniosku wierzyciela Wojewody (...)

przeciwko dłużnikowi W. J.

w przedmiocie zażalenia dłużnika

na postanowienie Sądu Rejonowego w Kaliszu

z dnia 14 maja 2015 r., sygn. akt I Co 3243/14

p o s t a n a w i a :

oddalić zażalenie.

Sygn. akt II Cz 489/15

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 14 maja 2015 r. Sąd Rejonowy w Kaliszu oddalił wniosek dłużnika W. J. o przywrócenie terminu do wniesienia skargi na czynność komornika sądowego.

Zażalenie na to rozstrzygnięcie złożył dłużnik W. J., domagając się uwzględnienia wniosku o przywrócenie terminu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

W myśl art. 168 § 1 k.p.c. przesłanką uwzględnienia wniosku o przywrócenie terminu do dokonania czynności procesowej jest brak winy w nieterminowym dokonaniu tej czynności. Należy uznać, że powołany przepis nie może być interpretowany w sposób rozszerzający, albowiem stanowi szczególny wyjątek od zasady dokonywania czynności procesowych w terminie.

Sąd Okręgowy podzielił stanowisko Sądu Rejonowego, według którego wskazane przez wnioskodawcę okoliczności uzasadniające - jego zdaniem - przywrócenie terminu do uzupełnienia braków formalnych zażalenia, nie są wystarczające do uznania, że nie ponosi on winy w dokonaniu tej czynności procesowej.

Jak zasadnie wskazał Sąd I instancji, ocena zaistnienia przesłanki braku winy następuje z uwzględnieniem wszystkich okoliczności konkretnej sprawy, w szczególności obiektywnego miernika staranności, jakiej można i należy wymagać od osoby należycie dbającej o swoje interesy, biorąc pod uwagę także jej niedbalstwo.

Uzasadniając zarzut braku winy w nieterminowym wniesieniu skargi na czynność komornika, wnioskodawca wskazał, że po otrzymaniu odpisu zaskarżonego postanowienia komornika sądowego, wyjechał do pracy, którą wykonywał przez okres dwóch miesięcy, bez przerwy, w odległości 400 km od swojego miejsca zamieszkania. Przedmiotowa praca wymagała całodobowej i nieprzerwanej obecności na placu budowy, co uniemożliwiło powrót do miejsca zamieszkania w celu terminowego złożenia skargi na czynność komornika sądowego, do której to czynności niezbędne było dysponowanie dokumentami postępowania egzekucyjnego, pozostawionymi w domu. Przedmiotowa skarga została złożona następnego dnia po powrocie do miejsca zamieszkania. W tym stanie rzeczy, w ocenie skarżącego, nie ponosi on winy w uchybieniu terminu do wniesienia skargi, co uzasadnia uwzględnienie wniosku o przywrócenie terminu do dokonania tej czynności procesowej.

Dokonana przez Sąd Okręgowy analiza zarzutów skarżącego nie pozwoliła na uznanie, iż skarżący w sposób dostateczny uprawdopodobnił brak swojej winy w uchybieniu terminu. Podnoszona przez skarżącego okoliczność, jakoby w czasie biegu terminu do wniesienia skargi na czynność komornika, przebywał w dużej odległości od miejsca zamieszkania, bez możliwości powrotu do domu, nie została w żaden sposób wykazana. Nawet jednak gdyby uznać tę okoliczność za wiarygodną, nie uzasadniałoby to automatycznego przyjęcia, że skarżący dochował należytej staranności w dbaniu o swoje procesowe interesy i przedsięwziął wszelkie należyte środki w celu terminowego wniesienia przedmiotowej skargi na czynność komornika sądowego. Należyte dbanie o własne interesy procesowe nakazywałoby bowiem, po otrzymaniu odpisu postanowienia komornika sądowego, przy posiadaniu wiedzy o planowanym wyjeździe, zaopatrzyć się w niezbędne dokumenty do wniesienia środka zaskarżenia (w postaci chociażby otrzymanego odpisu postanowienia), w celu jego sporządzenia w miejscu pracy i nadania za pośrednictwem operatora pocztowego, ewentualnie – ustanowienie w miejscu zamieszkania pełnomocnika do dokonania tej czynności procesowej.

Mając na uwadze powyższe okoliczności należało, zgodnie z art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c. , orzec jak w sentencji.